

Pán Kopačka a pán Rezačka na vážne témy

Stanislav Hvozdík

Pán Kopačka a pán Rezačka očakávali, že pre koronavírus zavrú aj pohostinstvá. Čakali, že to bude v utorok, a tak v pondelok popoludní zašli na pivo, na ktoré chodili v sobotu popoludní. A keďže nezavreli pohostinstvo ani v utorok, čakali, že to bude v stredu a tak išli na to posledné posedenie v stredu. V stredu, keď znova boli u *Malej myšky*, ktosi povedal, že žiadny strach netreba mať, ľudské myslenie zvládne aj koronavírus. Pán Rezačka sa napil piva a povedal: „Vieš ty čo? Celá zem je obalená myšlienkami, volá sa noosféra. A čím je tá noosféra, myšlienkový obal zeme hrubší, tým je viacej ozónových dier. To máš ako s nohavicami. Jedna diera sa zapláta. Potom aj druhá a tretia a potom už je len samá záplata.“ Pán Kopačka to videl rovnako. „Ak ten myšlienkový obal Zeme bude rásť tak ako rastie, tak nebudeme nosiť iba rúška, ale skafandre. Na Zemi budú rovnaké podmienky ako na Marse,“ dodal.

Známy záhradkár Filomén poznamenal: „No to je niečo pre nás záhradkárov; aby sme si začali brať úvery na postavenie niečoho, ako je ten veľký skleník v botanickej záhrade. To bude miesto, kde budeme ukazovať ako to na zemi vyzeralo kedysi. Každý si zloží svoj skafander do šatne a môže si požičať oblek ako sa nosil kedysi a poprechádzať sa po bývalej zemi v tom skleníku. Samozrejme za nejaký poplatok, aby bolo z čoho splácať ten úver. Aj deti zo škôl tam budú chodiť na hodinu prírodopisu.“ „Nie prírodopisu“, zamiešal sa hostinský, „ale dejepisu. Lebo to bude ako o minulosti.“ „Nie dejepisu“ ohradil sa pán Filomén, „ale prírodopisu. Aj o dinosauroch sa učia deti na prírodopise a nie na dejepise. A vôbec“ – pokračoval: „Môžeme hovoriť o šťastí, že už sme nie najmladší. Príčinou toho všetkého je preľudnenie.“ „Nemyslím,“ povedal hostinský. Uvažoval, že mnoho ľudí, dobrá návštevnosť; málo ľudí na ulici, slabá návštevnosť. Pokračoval: „Také podnikanie v pohostinstve závisí od toho koľko ľudí chodí po ulici. Nie ľudia, ale autá ničia klímu Zeme.“ Filomén poznamenal: „Veľa ľudí - veľa tepla. Málo ľudí - málo tepla. Na Zemi žije už toľko ľudí, že ju ohrievajú nadmieru.“ „Myslím,“ zapojil sa pán Rezačka, „že dôjde k nejakému redukovaniu ľudí.“ „Ako to myslíš?“ zadivil sa pán Kopačka. „Azda nemyslíš, že nás budú regulovať ako premnožené medvede? To by nebolo také zlé. Odstrel je iba na agresívne medvede. To vyzerá na to, že máme samé priateľské medvede. Sú málo regulované.“ „No hej,“ ozval sa ktosi z kúta: „Keď sa taký starý človek rozzúri, tak iba v duchu a doma. Ale to by sme sa načakali. Vedecké výskumy dokazujú, že čím starší, tým sa jeho vzťahy zužujú iba na tých, s ktorými si rozumie.“

Pán Rezačka upozornil, že chce mať dlhšiu reč, aby vysvetlil problém. „Myslím,“ začal: „Musíte vychádzať z toho, že starý človek nie je medveď, ale človek. Naša spoločnosť je humánna. Nebude predsa regulovať starých ľudí tak, že ich bude zo zálohy strieľať.“ „Hej“, vstúpil do toho Filomén: „Ako na ukrajinskom Majdane, aj tam ostreľovači strieľali do davu a nevyberali si, či starých alebo mladých. No vidíš, akí boli humánni k starým ľuďom.“ „No veď,“ pokračoval pán Rezačka: „Taký ostreľovač dokáže cez ďalekohľad na puške ľahko rozlíšiť starých.“ „Aha,“ zamiešal sa hostinský: „To akože budú provokovať starých, aby išli protestovať a potom tí

ostreľovači? Nemyslíš, že preháňaš?“ Pán Rezačka sa nedal vyrušiť a pokračoval: „Humánna spoločnosť nemôže používať také nástroje ako ostreľovač. To musí byť humánne. Dokonca si myslím, že s využitím médií, sociálneho inžinierstva, možno dosiahnuť to, že starí ľudia sa sami budú hlásiť k ukončeniu života v starobe. To je to “humánnum,” upil si piva pán Rezačka. „A nie je to žiadna novinka, to už poznali Eskimáci, že starí ľudia sami sa pýtali, aby ich v zime pustili do tundry, kde zmrzli. Zaspali. Čítal som o tom knihu *Alited odchádza do hôr*. Ale za soviетov to zrušili.“

„Myslíš, že toto bude také ľahké obnoviť? Akú knihu si to čítal?“ opýtal sa pán Kopačka. „No, ako som povedal, v tej knihe sa popisuje život ľudí v osadách za polárnym kruhom v minulosti. Ľudia s tým počítali, že až dôjdu istého veku, rodina ich vypraví do tundry, aby tam skončili svoj život. To brali ako stotočnosť. Neuberat' zo zásob mladším. Ba v niektorých osadách, bola ešte iná prax. Až starý človek dozrel k tomu, že môže ukončiť svoj život, tak dal signál rodine. Tá sa s ním rozlúčila. Starec alebo starena si ľahli vo sviatočných šatách na zem. Najsilnejší člen rodiny si na nich sadol a povrazom zatiahol slučku okolo krku. Bola to rýchla smrť. Nemuseli sa dlho trápiť.“ Doplnil Rezačka.

„Ak dobre tomu rozumiem, budú sa zakladať spoločnosti, ktoré budú rozhodnutých starých Slovákov vozit' do tundry a tam ich nechajú putovať za svojim koncom?“ spýtal sa Kopačka.

„Ale nie,“ pán Rezačka, nesúhlasil: „Ako to ja vidím, tak sa využije domáca technika. Skonstruujú sa veľké mrazničky, v ktorých bude namodelovaná krajina v tundre s umelých mrazom a podnebím.“ „Bude tam aj sneženie?“ Začudovane sa opýtal hostinský. „Aj sneženie, aj búrky, aj bezvetrie, ako si kto bude priať.“ Pán Rezačka stíchol a potom dojatý pokračoval: „Nestotožňujem sa s takými praktikami, ale uvažujme spolu. Povedal by niekto, povedzme pred dvadsiatimi rokmi, že muž nie je muž a žena nemusí byť žena? Nepovedal. A hovorí to teraz niekto? Hovorí. Ktovie, nebyť cirkvi, či by sme dnes nesedeli u kaderničky? Nesúhlasím s takým vývojom, ale logika to hovorí. Ale ľudia sa môžu vzbúriť. Rodiny si svojich starých nedajú. No hej, ale rodina sa dnes chce považovať za prežitok. Až bude taká slabá, že až, tak kto bude starého človeka chrániť? Nakoniec myslím, že oni tí starí sa budú hlásiť dobrovoľne. Predstavte si, že všetky noviny budú písať o takom hrdinovi. Budú ho oslavovať. Bude používať úctu. Zamrznúť a zapať, také bezbolestné.“

„Aká by musela byť veľká taká chladnička?“ spýtal sa hostinský.

Pán Rezačka pokračoval: „No, aj dvesto metrová. Ba vysoká aj dvadsať metrov, aby sa tam vošiel nejaký ten kopec. Budú tam rásť kry ako v tundre. Celá tá scenéria bude mať ale zákutia, ktoré budú vyznačené farebne. Ako miesto kam nebude fúkať, také závetrie. No a tam si hrdina spoločnosti, starý človek, sadne. Spustia husté sneženie. Mráz, vietor. Tak ho tam zaveje, ako v naozajstnej tundre. No a ráno si pre neho prídu príbuzní, alebo niekto z miestneho úradu. Noviny, rádio a televízia budú hovoriť o tom, aký to bol uvedomelý človek. Koľko kilogramov jedla ušetril, koľko metrov kubických kyslíka zanechal svojim blízkym a vnukom a vnúčatám.“ „Hm,“ ozval sa Filomén, ktorý bol okrem záhradkárstva aj filatelistom. „Možno, že niektorí takí starí sa dostanú aj na poštové známky.“ „Celkom určite,“

povedal pán Rezačka. „Najmä tí prví, priekopníci. Treba sa poponáhľať, lebo až to bude samozrejmé, tak na tie známky budú dávať niečo iné.“

„Například takú mrazničku,“ rozvíjal myšlienku filatelista Filomén. „Taká mraznička vo vnútri s tundrou uprostred slnkom zaliateho dňa. No a v rohu takej známky, aby mala väčšiu cenu, by mohla byť aj hlava prezidenta,“ povedal Filomén.

„Hm, škoda, že nemáme kráľa, alebo kráľovnú,“ povedal pán Kopačka.

„Ale nič nie je stratené,“ pripojil sa ktosi: „Mraznička môže dostať ako výrobok názov *Kráľovská*. To iste tomu všetkému dodá príťažlivosti.“

„Počúvaj,“ oslovil pán Kopačka pána Rezačku: „Prines zajtra do *Malej myšky* tú knižku *Alited odchádza do hôr*. Niečo nám z toho prečítaš.“

Lenže vo štvrtok začala karanténa, a tak z čítania nebolo nič. Či si na to niekto z nich spomenul až karanténa pominula, nevieme. Ale vážna téma to bola.